

Таблиця 1 – Жива маса пташенят різних класів розподілу

Модальний клас за віком	$\bar{X} \pm x$					
	1	2	3	4	7	12
M++	150,5±7,4	365,4±12,1	681,3±36,6	1170±46,4	1609±24,6	2230 ±99,0
M+o	136,5±9,2	371,4±14,9	634,5±24,6	1011±47,9	1566±12,6	2060±79,2
M+-	141,7±4,4	340,3±8,4	6020±17,7	1011±20,3	1540±16,9	1945±69,4
Mo+	145,3±9,7	362,1±10,3	652,5±17,1	1150±40,7	1513±20,1	1892±55,3
Moо	131,9±8,1	373,3 ±11,0	647±25,8	1109±40,3	1480±17,5	1805±60,1
Mo-	129,4±5,9	325,9±10,2	593±10,8	1096±46,5	1460±20,6	1765±50,1
M-+	134,8±5,5	330,7±11,2	604±16,0	1016±31,1	1431±16,6	1720 ±39,6
M-o	138,2±6,5	362,2±10,4	618±12,8	1002±34,7	1413±18,5	1670±33,5
M--	129,1±9,7	339,5±7,8	569±12,8	997±28,5	1395±18,5	1605±35,3

Так, серед класу M⁺ жива маса була 136,5 г, що майже на одному рівні з класом M⁺ - 145,3 г. Птиця класу M⁺ переважає птицю класу M^o лише на 2,9 г. І на протязі всього періоду розвитку молодняку птиці встановлена тенденція до досягнення середніх значень.

Отримані дослідження дають змогу пояснити ефективність стабілізуючого добору на птиці нових кросів. Така птиця за ознаками заплідненості яєць, виводимості яєць, виводу пташенят найбільш високі показники має в модальному класі, що свідчить про доцільність використання в виробництві птахопродукції переважно тих особин, що близькі до середніх значень ознак в лініях.

УДК 637.623

**СОРТОВИЙ СКЛАД РУН ОВЕЦЬ ТАВРІЙСЬКОГО
ВНУТРІПОРОДНОГО ТИПУ АСКАНІЙСЬКОЇ ТОНКОРУННОЇ
ПОРОДИ З РІЗНИМ ХАРАКТЕРОМ ВОВНОВОГО ПОКРИВУ**

Н.М. КОРБИЧ – аспірант, Інститут тваринництва степових районів ім. М.Ф. Іванова « Асканія- Нова»
УААН, Національний науковий селекційно-генетичний центр з вівчарства

З метою поліпшення якості вовни овець асканійської тонкорунної породи інститутом «Асканія - Нова» за період з 1979 по 1992 роки була проведена робота по схрещуванню асканійських маток з австралійськими мериносовими баранами в результаті чого ство-

рено новий таврійський внутріпорідний тип асканійських тонкорунних овець.

Дослідженнями лабораторії вовнознавства інституту « Асканія Нова» було встановлено, що за характером вовнового покриву вівці нового типу розподіляються на три групи, а саме вівці з вовною австралійського, проміжного та асканійського характеру вовнового покриву.

В період стриження овець провели розсортуння рун піддослідних тварин різних статевих-вікових груп (барани-плідники, барани-річняки, переярки та ярки) в кількості 72 рун в т.ч. з австралійським типом вовни - 27, з проміжним - 32 та асканійським - 13 рун.

Питома вага рунної вовни в піддослідних була достатньо високою і становила в середньому у баранів-плідників - 89,9 %, баранів-річняків- 90,2 %, переярок - 88,1 %, ярк - 86,5 %. Крім того, більший відсоток рунної вовни мали тварини з австралійським типом вовнового покриву - 88,1 - 91,5 %, проти 83,8 - 89,2 % у тварин з асканійським типом вовнового покриву. В середньому по всіх дослідних групах нижчі сорти склали 9,8 - 13,4 %.

Встановлено, що в групі баранів - плідників основна маса рунної вовни складалася з вільної від сміття та мало засміченої на 72,4 %, у групі баранів - річняків та ярк значно більший відсоток складала дуже засмічена вовна - 22,6 - 38,0 %. Це можливо пояснити тим, що руна молодняку характеризуються більшим вмістом мінеральних домішок , так як мають напіввідкритий штапель з загостреними верхівками, які зберігаються до першого стриження.

За результатами сортування рун по всіх дослідних групах виділені односортні та двухсортні руна.

В групі баранів - плідників з австралійським типом вовнового покриву виділено 86,0 % односортних та 14,0 % двухсортних рун з тониною основного сорту в середньому 24,8 мкм (60 якість), у тварин з асканійським типом вовнового покриву всі дослідні руна були двухсортними з тими ж показниками тонины.

В групі баранів - річняків з австралійським типом вовнового покриву виділено відповідно 62,0 % рун односортних та 38,0 % рун двухсортних з тониною вовни основного сорту 18,7 мкм (70 / 64 якість). У тварин з асканійським типом вовнового покриву також всі руна були двухсортними.

В групі переярок та ярк з австралійським типом вовнового покриву виділено відповідно 38,0 та 40,0 % рун односортних та 62,0 і 60,0 % рун двухсортних з тониною основного сорту 23,4 та 19,1 мкм (70 та 60 якість) . У тварин з асканійським типом вовно-

вого покриву по групі переярок виділено 50,0 % односортних та 50,0 % двухсортних рун. У групі ярок всі 100,0 % рун були односортними з тією ж тониною вовни, що і у тварин з австралійським типом вовнового покриву.

Тварини з проміжним типом вовнового покриву мали середні показники за тониною вовни.

Товарна маса рунної основної вовни, яка була одержана від тварин з австралійським типом вовнового покриву розподілилась за сортименами таким чином : барани - плідники 64 якість - 16,4%, 60 якість - 83,6 %; барани - річняки - 70 якість - 64,1 %, 64 якість - 22,2 %, 60 якість - 13,7 %; переярки - 64 якість - 46,4 %, 60 якість - 53,6 %; ярки - 70 якість - 73,0 %, 64 якість - 26,0 % , 60 якість - 1,0%.

Вовна овець таврійського типу з різним характером вовнового покриву характеризується хорошою вирівняністю волокон як по руну , так і в штапелі. Коефіцієнт варіації тонины вовни складає в середньому 6,9 - 13,0 % у тварин з австралійським, 6,9 - 11,7 % у тварин з проміжним та 1,8 - 11,1 % у тварин з асканійським типом вовнового покриву по всіх дослідних групах і не перевищує стандартних норм для тонкої вовни ($G = 25$ %).

За довжиною вовни руна піддослідних тварин в основному були двухсортними . Так, в групі баранів плідників з австралійським типом вовни виділено 14,0 % односортних та 86 % двухсортних рун , в групі баранів - річняків виділено по 50,0 % , в групі переярок 38,0 та 62,0 % і в групі ярок - 60 та 40 % рун відповідних сортів.

В дослідних групах з асканійським типом вовнового покриву всі руна були двухсортними за довжиною, за винятком групи переярок, де виділено 50,0 % рун односортних та 50,0 % двухсортних за даним показником.

В середньому по всіх дослідних групах вовна першого сорту (70 мм і більше) становила 85,0 - 96,8 %, незначна кількість вовни виділена другого сорту (55 - 70 мм) - 3,5 - 15,0 %, вовни третього сорту та вкороченої (довжина менша 55 мм і до 25 мм) не виявлена у піддослідних тварин. Це говорить про високу вирівняність за довжиною вовни на всіх ділянках тулуба.

Різниця за довжиною вовни на топографічних ділянках (бік - спина) не складала більше 1,5 см, в середньому довжина вовни на спині становила 92 - 99 % по відношенню до довжини штапелю на боці ($P = 0,9$).

Результати проведених досліджень показують, що за сортовим складом між піддослідними тваринами з різним характером вовнового покриву суттєвої різниці не виявлено. Але при цьому

слід відмітити, що тварини з австралійським типом вовни мали тенденцію до поліпшення показників тонини, довжини та вирівняності, як в межах руна, так і в штапелі.

Загалом, руна піддослідних тварин з різним характером вовнового покриву мали високоякісну мериносову вовну, яка придатна для виготовлення тонких камвольних тканин та трикотажу.

УДК:636.5:001.891.573

ПОРІВНЯЛЬНА ОЦІНКА МОДЕЛЕЙ РОСТУ ПТИЦІ РІЗНИХ КРОСІВ

Н.В.СТЕПАНЕНКО – викладач, Херсонський ДАУ

Птахівництво - галузь сільськогосподарського виробництва, що за якістю наукового забезпечення в Україні наближається до світового рівня, а продукція птахівництва найбільшою мірою відповідає біологічно повноцінному харчуванню людини.

Однією з проблем ведення птахівництва є найповніша реалізація генетичного потенціалу птиці. У зв'язку з цим великого значення набуває розроблення способів прогнозування живої маси та несучості птиці.

Досягнення поставленої мети потребує забезпечення кількох умов :

- наявності необхідних якісних характеристик різноманітних ліній, кросів і порід ;
- розроблення алгоритму, що забезпечує достатній рівень вірогідності прогнозу продуктивності, виявлену на ґрунті математико-статистичної обробки даних ;
- ретроспективне корегування математичної моделі реалізації генетичного потенціалу ;
- виробничо-економічна оцінка використання прогностичних моделей .

Одним з методів аналізу росту є математичний опис цього процесу з використанням різноманітних формул. Рівняння росту визначають загальну тенденцію вікових змін, характерних для того чи іншого об'єкта. Тому чітке встановлення цієї тенденції або траєкторії росту надає можливість досить точно прогнозувати вікові зміни живої маси.

Моделі росту та прогнозування подають також ряд параметрів, характеризуючих особливості формування рівня живої маси в певні періоди росту. Виходячи з цього, нами використані матема-